

PO TAURAGNŲ DANGUM

2007 BIRŽELIS NR. 2 TAURAGNŲ KRAŠTO BENDRUOMENĖS LAIKRAŠTIS

Nuotrauka Kristinos Tartilaitės

Po Tauragnų dangum – vasara. Atsigulk pievoje tarp žolių ir gėlių, išsirink akimis pačią aukščiausią smilgą... Ar dar išdrįsi iškopti į jos viršūnę? Išdrįšk. Tegul smilgą vėjas siūbuos ir lankstys į visas puses... Tegul juoksis iš tavo drąsos kiti žemės vabalėliai ar net dievo karvytės... Išdrįšk, pabandyk išsilaikyti. Galbūt nepavyks, gal nukrisi veidu į žemę ir skaudžiai užsigausi. Gal. Bet galėsi drąsiai sakyti – aš išdrįsau. Aš pasiekiau pačią smilgos viršūnę. Aš žinau, ką reiškia svaiginantis aukštis, kai žemė tai nutolsta, tai priartėja, aš kvėpavau medumi, girdėjau įstabią žiogelio smuiko melodiją, man kelių nušvietė jonvabalčiai. Man buvo leista nors akimirką pamatyti visą margą žydintį pasaulį. Aš išdrįsau. O galima nugyventi gyvenimą taip ir neišdrįsus, taip ir nieko nepajutus.

Išdrįšk. Bent per Jonines, per stebuklingą vasaros šventę. O gal išsiskleis taip lauktas paparcio žiedas?

Danguolė Grabauskienė

APIE JONINES

Kasmet apie birželio 22–24 d. Lietuvoje būna ilgiausia diena ir trumpiausia naktis. Trumpiausia naktis nuo seno sureikšmintą, sumistifikuotą. Manyta, kad ji stebuklinga. Lietuviai šią naktį švėsdavo Rasų šventę. Vėliau, į Lietuvą atėjus krikščionybei, šventė sutapatinta su šv. Jono varduvėmis.

Birželio 24 d. išvakarėse moterys nuo seno rinkdavo įvairiausias gydančias žoleles, nes tikėta, kad šios dienos vakarą surinktos žolelės įgyja ypatingų gydymo galių. Vėliau iš žolelių verdama arbata, jomis apkašomos palubės, įmetama į tvartus, kad gyvuliai būtų sveiki. Šis moterų veiksmas vadintas kupoliavimu.

Netekėjusios merginos šį vakarą apsilvildavo baltais lino drabužiais ir dainuodamos eidavo į pievas pinti vaini-

kų. Vainiką jos pindavo iš devynių arba dvylikos skirtingų žydinčių žolynų. Nusipintais vainikais merginos pasipuošdavo galvas, o vėliau iš jų spėdavo ateiti.

Manyta, kad šią naktį stebuklinga ir rasa. Jos surinkus reikia duoti karvėms, kad būtų pieningos, pabarstyti į daržus, kad būtų derlingi, kad neželtų piktžolės. Buvo tikima, kad ūkininkas sulauks gero derliaus, jei šią naktį apibėgs savo laukus ir nuogas pasivolios rasoje.

Šią naktį buvo garbinama saulė. Jai dėkojama už šilumą, šviesą, prašoma jos kuo daugiau šviesti. Naktį ant aukštos kalvos buvo sukuriamas didelis laužas. Buvo manoma, kad kuo toliau apšvies laukus, tuo didesnis bus rudens derlius (parinkta iš interneto).

*O kiek Jonų, Janinų, Janių, Jonių, Joanų yra mūsų seniūnijoje?
Pasidomėjome ir suskaičiavome. Ogi, pasirodo, tokių vyriškos giminės atstovų yra net 42
(11 iš jų gyvena Tauragnuose). Moterų ir merginų, turinčių šį gražų vardą,
suskačiavome kiek mažiau – 28 (iš jų Tauragnuose gyvena septynios).
Sveikiname visas ir visus!*

TAURAGNŲ MOKYKLAI – 230 METŲ

Mokyklos šventę pasitinkant

Prie posūkio į mokyklą „prisidengęs madinga skrybėlaitė“ pasviro prigludęs prie stipraus kamieno Vytis (žiūr. nuotraukoje). Dar gal ir ne visi tauragniškiei matė, dar sumanytojai viešai nepadėkoti, o moksleiviams skulptūros autorius gerbiamas Romualdas Šimkūnas jau „pravedė“ pamoką, pažvelgdamas tolyn į priekį, į 2009 metus – Lietuvos Tūkstantmečio metus.

Prie stogastulpio Lietuvos tūkstantmečiui

Šiandien, švęsdami mokyklos 230 metų jubiliejų, neprarandame vilties, kad tiek metų gyvavusi mokykla ir toliau išliks mūsų visų susibūrimo vieta.

Pokyčiai nuo praėjusios šventės iki dabar ženklūs. Gražiname savo mokyklą, puošiame, bet vis erdviau ir erdviau mums darosi joje gyventi. Įsigytos vaizdinės priemonės, naujausios technologijos, galimybė naudotis internetu – nieks negali pakeisti linksmo vaikų šurmulio, juoko. Per penkerius metus (nuo praėjusios šventės 2002 metais) mokinių skaičius sumažėjo iki 88. Šiemet rugsėjį sulaukėme tik 5 pirmokų. Ne ką daugiau tikimės ir kitą rugsėjį sulaukti. Lietuvos kaimų tuštėjimo metas neaplenkė ir Tauragnį.

Bet vien tik aimanuodami negalėtume sukurti tinkamos aplinkos ir sąlygų savo ugdytiniams. Nors jų tik 88, bet norime juos matyti dorais Lietuvos piliečiais, tokios valstybės kūrėjais, iš kurios nereikėtų išvažiuoti svetur laimės ieškoti.

Esame pilni sumanymų, noro siekti žinių, tobulėti. Mokykloje dirba 18 mokytojų (tiesa, kai kurie ne visu krūviu). Mokiniai suteikiama galimybė lavintis pagal pomėgius būreliuose, sportuoti. Į mokyklą ir namo toliau gyvenančius vežiojame savo „geltonuoju“ autobusu.

Labiausiai patraukli mokykla savo erdviomis patalpomis vasarą. Čia atvažiuoja ilsėtis ir susipažinti su mūsų kraštu ne tik rajono moksleiviai ir suaugę, bet ir grupės iš visos Lietuvos.

Džiaugiamės, kad esame įdomūs savo istorija. Būtinai supažindiname su garsiąja Lietuvos Ragana, Daktare Eugenija Šimkūnaite, parodome muziejų, nuvedame į dowa-

notą mišką. Draugystės ryšiai su įvairiomis mokyklomis, organizacijomis, žmonėmis, pažinojusiais E. Šimkūnaite, nenutrūksta, kiekvienais metais gilėja ir plečiasi.

Ačiū buvusiems mokiniams, kurie nepamiršta mokyklos, mokytojų, rengia savo laidų susitikimus, palabina susitikus ar paremia mokyklą, pervesdami 2 proc. pajamų mokesčio.

Šiandien šios gražios šventės proga be galo džiugu pasveikinti visus, kam brangūs Tauragnai ir mokykla. Jums visada atviros mokyklos durys. Jūs brangiausi ir labiausiai laukiami svečiai. O kol mes norėsime čia susitikti, tol neužels keliai ir takeliai, vedantys į Jaunystės ir Prisiminimų vietas.

Didelės sėkmės ir laimės jums visiems, dirbantiems šiandien mokykloje ir dirbusiems, buvusiems mokiniams ir dabar besimokantiems. Su švente!

Eugenija Kamarauskienė,
Tauragnų Eugenijos Šimkūnaitės
pagrindinės mokyklos direktorė

Valda Žebelenė

MANO MOKYTOJAMS

Nuaidėjo, nulingavo Jūsų metai
Sunkiai pakrautais žinių vežimais.
Kaip žibintai švietė ir negesot,
Buvot neišsenkančiais šaltiniais.

Nors pražilo galvos, nepasenot,
Tik sulaukėte garbingo amžiaus.
Degat ir dabar, o ne rusenat,
Esat šviesuliai visuos Tauragnuos.

Tauragniškių ne viena karta užaugo,
Mokėsi tėvai, vaikai, anūkai.
Ir kiekvienas atmintyje saugo
Tuos laikus, kai buvo mokinukas.

Mena Jus, tada visai dar jaunus.
Mena pažymius gerus ir blogus parašytus
Už kikenimą, už juoką ir išdaigas,
Mena mokinius, į kampą pastatytus.

Mena pamokas karinio parengimo,
Kada jaunos rankos ardė automatą.
Mena traktorių ir klaikų jo burzgimą,
Kai po stadioną suko ratą.

Tie laikai į praeitį nutolo,
Ir kita karta mokyklos slenkstį mina,
Bet širdyje gyvas iki šiolei
Mūsų mokyklinių laikų prisiminimas.

Rugėjo 1-oji

Romualdas Šimkūnas su moksleiviais
prie busimo stogastulpio Lietuvos
tūkstantmečiui

Prie Indrąjos skulptūros su sodybos šeimininku
Vidmantu Savicku

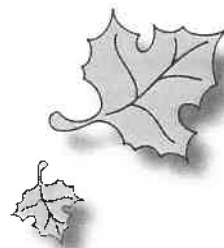
*Nuotraukose
užfiksuotos
mokyklos gyvenimo
akimirkos*

Mamų šventė

Švenčionių vaistažolių fabrike

Susitikimas su kraštiečiais Vilniuje

*Siais, jubiliejiniais, metais mokykloje mokosi 88 moksleiviai.
Susipažinkite. Pradinukus pristato jų mokytojos, vyresnieji apie
savo klasę kalba patrys*

Pirmokai ir trečiokai su mokytoja Aurelija Mackoniene

Reikia nuo mažo pradėti.
Teks šiek tiek palūkti.
O tai turės stiprėti
Ir taps galop didžiu!
(Gerhardas Schone's)

Taip vis lipam ir lipam drąsiai plačiais laipteliais, vis keliam
ir keliam protingas galveles, tiesiam ir tiesiam darbščias ranke-
les, vis renkam linksmi po spindulėlį. Jau ant trečios pakopėlės.
Greit nuskinsim po saulę. Ir sušvis Tauragnų padangėj dar aš-
tuonios.

Mes jau esam dideli,
Trečiokeliai aštuoni.
Judrūs, drąsūs ir greiti,
Vyry daug, panelės dvi.

Du vyraičiai pipiraičiai,
Trys mergytės kaip uogytės.
Pirmokeliai esam jau
Ir užaugsim mes tuojau!

Antrokai su savo mokytoja Aldona Tartilene

Ketvirtokai ir jų mokytoja Gražina Grašienė

Mūsų klasė (ne)didelė – tik (net) devyni mokslo aukštumų
siekiantys žmogučiai. Esam žingeidūs, draugiški, mėgstantys
paišdykauti. Mokykloje praleidome dar tik (jau net) ketverius
metus ir per tą laiką išmokom daug gerų (ir ne tik) dalykų.
Mėgstamiausia veikla – judėjimas. Visom kryptim.

- Mūsų klasė yra nedidelė. Visi juokingi ir linksmi. Mūsų klasėje niekad neliūdna (**Ernestas**).
- Man patinka mūsų klasė. Kartais berniukai susipyksta, bet paskui vis tiek susitaiko (**Svajūnė**).
- Mano klasė yra nerami, vis nenustygstanti vietoje, bet juk reikia truputį ir padūkti, ar ne? (**Jurgita**).
- Mano klasė tikrai šauni ir linksma (**Kipras**).

Penktokai su klasės auklėtoja Vilma Valiene

Šeštokai ir jų klasės auklėtoja Stasė Šinkūnienė

- Mano klasė yra ypatinga, nes ji mano. Joje praleidžiu dalelę savo gyvenimo (**Auksė**).

- Mano klasė yra linksmų žmogučių kompanija. Sutariam labai gerai. Kartais pasiūpykštam, bet tai greit pasimiršta (**Monika**).

- Mūsų klasė nors mažutė, bet vis tiek mums linksma. Jei ko norim, siekiam iš visų jėgų (**Artūras**).

Septintokai su klasės auklėtoja Brone Juknevičienė

- Mūsų klasėje mokosi 15 mokinių – septynios merginos ir aštuoni vaikinai. Mano klasiokės, taip pat ir aš tarp jų, esame labai draugiškos, linksmos, padūkusios ir, aišku, gražios. Vaikinai taip pat yra linksmi, gražūs, bet labiau padūkė už mus (**Dovilė**).

- Mūsų klasė mokytojams – didžiausias galvos skausmas. Mūsų auklėtoja gera, bet kadangi mes „super hiper“ aktyvūs, jai su mumis labai sunku (**Giedrius**).

- Aš gerai jaučiuosi savo klasėje, man ji patinka. Nors kyla nesutarimų, susitaikom ir stengiamės būti draugiški vienas kitam (**Marius**).

- Manau, mūsų klasė yra pati šauniausia mokykloje. Na, ir kas, kad kartais būna nesutarimų ir peštynių, vis tiek mes greitai susitaikom. Man klasė yra tarsi antrieji namai, todėl joje mokytis smagu. Visada prisiminsiu savąją klasę (**Ingrida**).

Aštuntokai ir jų klasės auklėtoja Danguolė Grabauskienė

- Štai užlipame į antrąjį aukštą, kur gyvena aštuntokai, pati šauniausia klasė iš visų kada nors buvusių ar būsimų aštuntokų. Ir mūsų klasė vis dar graži ir tvarkinga, ir tokia išliks ilgai (**Laimis**).

- Mūsų „chebrytė“ didžiausia mokykloje. Linksma mano klasytė (**Edgaras**).

- Aštuntokai labai įvairūs: rimti, išsiblaškę, apsnūdę, linksmi. Kai kuriems nusispjaut į mokslus, o kiti labai dėl jų sunerimę (**Gytis**).

- Mūsų klasė yra nebloga, ne pati tobuliausia, bet gera. Mes su klasės draugais labai gerai susidraugavom ir vieni kitus gerai pažįstam. Manau, savo klasiokų nepamiršiu niekada (**Linas**).

- Mūsų klasė pati geriausia. Visi drauguški, linksmi. Kartais pasi- taiko ir muštynių, bet retai. Norėčiau, kad ir toliau visi būtų draugiški. Geresnės klasės nėra visoje mokykloje (**Andrius**).

Dešimtokai su klasės auklėtoja Ole Dapkūnienė

Visi mes einam į mokyklą, visi kažkada ir baigiam ją. „Gyvenau“ aš dešimtmeteje mokykloje, subrendau ir einu toliau. Atsisveikint, žinoma, sunku. Ačiū mokytojams, kurie paaikšino, ko nesupratau. Gal vėliau prireiks man jų pagalbos, gal dar kreipsiuos aš į juos. Manau, prisiminsiu Tauragnų mokyklą ir jos puikius mokytojus. Klasiokų irgi niekad nepamiršiu. Visiems linkiu sėkmės! (**Edita**)

Tolesni projekto „Drąsinkime ateitį“ žingsniai

Mūsų mokyklai – 230 metų. Ar kada kas ryšis suskaičiuoti, kiek žmonių ją baigė? Žinomų ir nelabai, daug ko pasiekusių ar tiesiog dirbančių savo darbą, išvykusių svetur ar kuriančių gyvenimą savo gimtinėje? Todėl labai prasmingas atrodo projektas „Drąsinkime ateitį“, apie kurį buvo rašyta pirmajame laikraščio numeryje. Priminsiu, kad šio projekto tikslas – kviesti į mokyklą buvusius abiturientus, o jie savo pavyzdžiu turėtų drąsinti moksleivius siekti kilnių tikslų, gerų mokslo ar karjeros rezultatų.

Mums pavyko susitikti su Bonifacu Stundžia, Petru Šinkūnu ir Alvydu Jauniškiu. B. Stundžia mokyklos suole sėdėjo prieš 36 metus. Dabar jis – Vilniaus universiteto Baltistikos katedros dėstytojas, profesorius. Per pavasario atostogas mes buvome B. Stundžios svečiai jo darbo vietoje. Buvo lyg ir nedrąsu, gal todėl ir klausimų uždavėme nedaug, labiau klausėmės pasakojimo apie darbą, gyvenimą, dabartinius ir praėjusius laikus.

Labiausiai mums įstrigo profesoriaus mintys apie tai, kad reikia siekti tikslo, nesvarbu kokio, bet siekti. Jis sakė, kad reikia tvirto stuburo, geros tvarkos, geros mokyklos, auklėjimo, kad pasiektum savo tikslą. Kalbėjo ir apie tai, kad dabar pasaulis laisvas, jaunimas turi daug galimybių, todėl labai svarbu jame nepasiklysti. Mums pasirodė, kad šiek tiek susirūpinęs kalbėjo apie studentus, kurie priversti dirbti ir todėl ne visada spėja laiku atlikti užduotis. O kai B. Stundžia pradėjo pasakoti, kiek jis moka kalbų, atrodė, kad išmokti naują kalbą – vienas juokas. Jo žodžiais tariant, išmokus bent tris kalbas daugiau išmokti jau labai nesunku.

Po pokalbio B. Stundžia surengė ekskursiją po universitetą. Moksleiviams labai patiko seni universiteto rūmai, nuostabios freskos ant sienų. Gal kuris nors iš jų čia atvyks studijuoti ir bus toks pat garsus?

Ar tauragniškiai žino, kad Petras Šinkūnas, kuris kartais atvažiuoja namo pas mamą į Kranto gatvę, dirba Geologijos ir geografijos institute ir yra gamtos mokslų daktaras? Nenustebčiau, jei ne vienam tai būtų staigmena. Kai susitikome su P. Šinkūnu Vilniuje, jis tikrai nepriminė solidaus mokslo žmogaus. Buvęs mokyklos

mokinys, o dabar gamtos mokslų daktaras, docentas, įvairių geologų draugijų narys per beveik 30 metų nuėjo kelią nuo technikos mokyklos iki studijų Stokholmo (Švedija) universitete. Tiek pasiekė todėl, kad žinojo, ko nori, ir daug dirbo. Gal todėl ir mokiniams kalbėjo apie tai, kad nereikia bijoti rizikuoti („užsimerki – ir neri“), ir apie tai, kad jei turi tikslą – vis tiek ko nors pasieksi. Jo nuomone, nėra nei gerų, nei blogų profesijų, nei gero ar blogo gyvenimo būdo – yra tik nenoras ko nors siekti ir norėti gyvenime. Nė vieno jis neagitavo būtinai stoti į aukštąją mokyklą, o galvoti ir nuspręsti, ko nori siekti. Rudenį Petras Šinkūnas moksleivius ir kitus bendruomenės narius žada pakviesti į susitikimą ir parodyti daug įdomaus iš kelionių po tolimiausius pasaulio kampelius.

Petras Šinkūnas su moksleiviais ir mokytojais po susitikimo

O aktorius Alvydas Jauniškis pristatinti tikrai nereikia. Tik moksleiviams buvo keista ir įdomu, kad žmogus, baigęs mokyklą kaime, gali tapti aktoriumi, nes ši profesija jiems atrodo kitokia. „Jis moka kalbėti taip, kad jo klauso... Labai įdomus žmogus... Tikrai supratau, kiek reikia dirbti, norint kažko gyvenime pasiekti... Gera nuotaika liko visai dienai...“ Taip po susitikimo su aktoriumi Alvydu Jauniškiu kalbėjo mokiniai. Gera nuotaka užkrėtė spektaklis, bet jis buvo ne tik apie Roką ir Moką, bet ir apie tai, kiek žmogui reikia, kad jis būtų laimingas.

Ir po spektaklio Alvydas Jauniškis kalbėjo būtent apie tai. Jis sakė, kad kiekvienas į gyvenimą ateinam savo laiku. Gal dabar vaikai daugiau visko turi, o jo kartos moksleiviai tušniuką pamatė tik 6-oje klasėje (t. y. apie 1964 m.). Ir galimybių dabar daugiau, bet labai kvietė nesusižavėti airijom ir anglijom

(buvę mūsų mokiniai – paklausykite!), jo pažįstamų žmonių patirtis rodo, kad laimingesni tie, kurie baigė mokslus. Viskas priklauso tik nuo pačių. „Kartais likimas visai sumėto, bet reikia tikėtis, kad jis bus palankus. Ir dar reikia labai norėti“, – kalbėjo aktorius.

Scena iš spektaklio. Kairėje – Alvydas Jauniškis

Aktorius kalbėjo ir apie savo mokyklinių metų išdaigas, kurios buvo juokingos, bet nepiktos, apie pagarbą mokytojams, apie tai, kad kai ką norėtusi ištaisyti, bet tai jis ir jo klasė suprato per vėlai... O kai prabilo apie kaimą, ir dar tarmiškai, supratom pamiršę, kokia skambi ta mūsų, tauragniškių, šneka... Ir apie aktorinį – juk ta profesija ne vienam atrodo nežemiška. Sakė, kad jeigu labai labai norit, tai stokit, o jei tik norit – tai geriau nereikia. Jis

pats svajotojo tapti daktaru, bet... jei negali gydyti žmogaus kūno, gydyk sielą. Po susitikimo ėjom namo ir laimingi, ir turėdami apie ką pagalvoti...

Ar pastebėjot, kokios panašios šitų garsių žmonių mintys? Visi jie kalba apie tai, kad reikia labai daug dirbti norint gyvenime ko nors pasiekti, kad reikia turėti svajonę ir pačiam stengtis ją įgyvendinti, kad kiekvienas žmogus turi pasirinkimą. Jų pamąstymai skirti ne tik moksleiviams. Gal ir mes kartais nesirūštam keisti savo gyvenimo, plaukiame pasroviui, gal bijom permainingų, gal – ką žmonės pasakys, gal guodžiamės, kad jau per vėlu, jei būčiau jaunesnis... O juk kiekvienas, nors ir mažiausias, žingsnelis prasideda nuo didelio noro. Ar mokytis, ar keisti darbą, ar norėti būti laimingam...

Bronė Juknevičienė,
mokytoja, projekto koordinatore

RENGINIAI

Bendruomenės Gimtadienį prisiminus

Dainuoja Stučių gatvės moterys

Leonoros ir Alberto Ūdrių duetas

Lauko gatvės moterys prie savo rankdarbių

Jau prisimiršo šurmulyš, jaudinimasis. Bendruomenės šventė – jau istorija, įdomi mums patiems, nes patys ją ir kūrėme. Kalbėjau su moterimis, organizavusiomis šventę, norėdama sužinoti jų nuomonę, išgirsti pastabų ir pasiūlymų. Valda Žebelienė džiaugėsi, kad visai nesunku buvo suorganizuoti Lauko gatvės gyventojus, kad jie buvo aktyvūs ir net suplanavo ateityje kartu švęsti jubiliejinus gimtadienius, vardynas. Jūratė Šinkūnienė pasidžiaugė, kad Tauragnai sujudėjo, kad pamatėme ir tuos žmones, kurių renginiuose nebūdavo. Inga Šinkūnienė, organizavusi Ateities gatvės prisistatymą, sakė, kad tai daug nervų kainavo ir daržai užaugo žole... Sunku buvo organizuoti, vyrus išjudinti, nedaug ir žmonių atėjo iš gatvės. Aldona Tartilienė pasidžiaugė, kad Stučių gatvės moterys daug gražių rankdarbių iš savo spintų ir skrynių ištraukė, o ir susirinkimuose gausiai dalyvaudavo, tik ne visi išdrįso pasirodyti. Bronė Juknevičienė kalbėjo, kad pirmas jų gatvės susirinkimas buvo labai entuziastingas, tik paskui, anot jos, iš didelio debesio – mažas lietus. Organizuoti žmones nėra lengva. Aldona Kirkienė pasidžiaugė, kad atvažiavo žmonės net iš kaimų, liko patenkinti, nes pamatė savus žmones, seniai matytus, dalyvaujančius programoje. Inturkiškiai svečiai sakė, kad jiems dar reikia augti iki mūsų bendruomenės lygio. Toks įspūdis, kad pas jus visi dainuoja ir kuria, – kalbėjo svečiai.

Prisiminkime šventės akimirkas. Gatvių prisistatymus pradėjo Nacionalinio parko ir Kranto gatvės. Jaunoji gatvė karta – Birutė Ilčiukaitė ir Justė Valkūnaitė meniškai grojo smuiku ir pianinu, poetiškai gatvę pristatė Bronė Juknevičienė, Liubovė Skliaustienė nuoširdžiai pasidžiaugė seniūnijos soc. darbuotojos sukurtais eilėraščiais ir keletą perskaitė. Daug plojimų susilaukė Bronė Svarauskienė, perskaičiusi savos kūrybos eilėraščių labai aktualia tema – apie „arielką“ ir apie pypkorius. Ilčiukų šeimos moterys ir merginos paruošė ir rankdarbių parodėlę.

Stučių gatvę pristatė Jūratė Šinkūnienė, kuri džiaugėsi gražiais kaimyniškais santykiais, Zenonas Talaikis įdomiai pasakojo apie gatvės praeitį, moterys padainavo gražią senovinę dainą.

Parodoje puikavosi Genovaitės Jurgelevičienės, Anelės Sirgedienės. Elenos Musteikienės, Vandos Stundžienės, Jūratės Šinkūnienės, Jurgitos Šinkūnaitės, Elenos Šinkūnienės, Aldonos Tartilienės, Genės Toleikienės mamos rankdarbiai.

Kaštonų gatvei atstovavo Leonora ir Albertas Ūdrai, kurie, kaip visada, nuoširdžiai grojo ir dainavo, o Leonora atnešė parodėlei ir keletą savo rankdarbių.

Kūrybingai savo gatvę pristatė Lauko gatvės moterys (matote nuotraukoje). Išgirdome talentingai surimuotą gatvės prisistatymą, klausėmės Sveikinimų koncerto, kur nebuvo užmiršti visi svarbiausi gatvės įvykiai. Dainavo visas moterų choras, vadovaujamas

nukelta į 8 psl.

Vilmos Valienės, o paskui dar ir „Padispaną“ šoko! Surengtoje parodoje matėme Bronės Bilaišienės, Vitalijos Blažienės, Irenos Eidžiulienės, Linos Paukštienės, Valdos Žebelienės rankdarbius.

A. Musteikio gatvė savo prisistatymą pradėjo uždegę atminimo žvakutę ir tylos minute pagerbę Antano Musteikio, traagiškai žuvusio Medininkuose, atminimą.

Savo kūrybos eilėraščius skaitė Vygantas Varneckas, dainą padainavo įspūdingas vyrų duetas – Petras Kazickas ir Bronius Slapšys. Pastarasis parodėlei pristatė kelis savo medžio darbus, o Domas Aleksūnas – iš anglų kalbos verstas knygas.

Ateities gatvė gražiai posmus sueiliaivę pristatė Jolanta Gürkšnienė ir Jonas Belopetravičius. Maloniai nustebino Ona Rakauskienė, iškepusi duonos kepalą ir įteikusi bendruomenės pirmininkei, o jaunasis gatvės atstovas Justas Šinkūnas įteikė medaus.

Visus pralinksmino „senjorų“ pasirodymas, pasirodo, gatvėje daug pensininkų, tai jiems parodyta ypatinga pagarba.

Sėlės kaimą pristatė Aldona Kirkienė, pasidžiaugusi čia gyvenančiais talentingais žmonėmis – Danute ir Algimantu Bartkevičiais. Pamatėme labai meniškų ponios Danutės rankdarbius, Konstancijos Bagdonienės lovatieses, A. Bartkevičiaus knygą apie tremtį „O visgi nesulaužė“.

Rankdarbių parodą suruošė Smėlio gatvės moterys. Čia galėjome pamatyti Aldonos Budreikienės karpinius, Veronikos Eidukaitės, Veronikos Grašienės, Genovaitės Stundžienės rankdarbius. Medžiotojų gatvės vyrai demonstravo įspūdingus medžioklės trofėjus.

Susirinkusius skaniais sūriais vaišino Birutė Aleknienė, Irena Eidžiulienė, Stasė Mikulienė, visi ragavo Onos Rakauskienės iškeptos duonelės, skanavo Vitos Šlepikienės įdarytą lydeką.

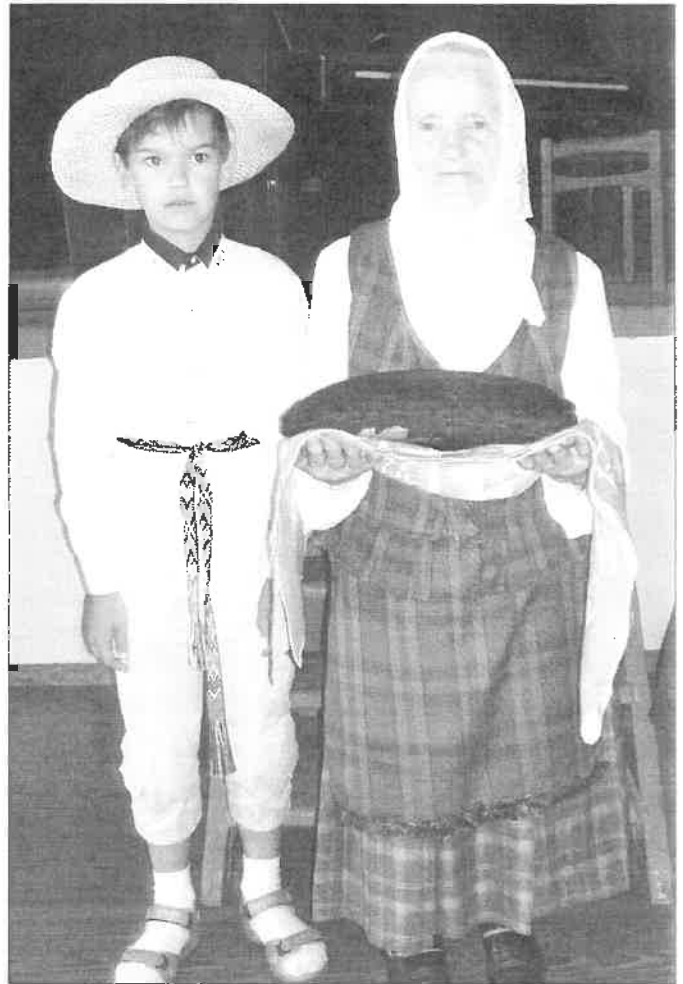
Išrinkta bendruomenės emblema ir daina. Emblemos autorė – Regina Mačienė, dainos – Vygantas Varneckas.

Šventė pavyko. Pavyko pirmiausia todėl, kad žmonės gausiai dalyvavo, parodė, kad iš tiesų „gražūs tie mūsų gyvenimai, net ir patys pilkiausi gražūs, tik reikia mokėti žiūrėti...“ (Petras Panavas). Ačiū visiems, ypač gatvių „viršininkams“, nepagailėjusiems savo laiko ir atėjusiems į Bendruomenės šventę, kuri, tikiuosi, kiekvieną pavasarį taps tradicinė.

*Danguolė Grabauskienė,
bendruomenės pirmininkė*

Danutė Bartkevičienė prie savo rankdarbių

Duonelė iš Onos Rakauskienės rankų

Pagerbiamas Antano Musteikio atminimas

NORIU PASAKYTI

(skaitytojų nuomonė)

Lauko gatvės gyventojai – visai ne laukiniai

Džiugu, kad Tauragnų krašto bendruomenė gyvuoja ir kad mūsų Lauko gatvės žmonės neabejingi viskam, kas vyksta.

Į Bendruomenės šventę pristatyti savo gatvės susirinko 33 gyventojai (iš 55). Pati jauniausia dalyvė – Ada, jai tik penki mėnesiai, o pati vyriausia – 74-erių Genovaitė Vilūnienė.

Ruošiantis prisistatymui gatvėje atsirado viena pesimistė, kuri netikėjo, kad mes patys galim ką nors padaryti. „Va, atvažiuos Jauniškiokas, tai jis ir parodys, o jūs, bobos, nieko nepadarysit“. Gaila, kad ta ponia neatėjo į repeticijas ir į pačią šventę. O ir gyvena ji mūsų gatvėje vos keletą metų. Nesugebėjom jos pritraukti prie visos gatvės bendruomenės.

Po mūsų pasirodymo išėjio iš Lauko gatvės Sauliaus Juodvalčio žmona Vida, diplomuota režisierė, pasidžiaugė, kad mes, paprasti žmogeliai, sugebėjom taip meniškai prisistatyti. „Norėčiau, kad ir mano saviveiklininkai būtų tokie drąsūs, nesuvaržyti ir aktyvūs“, – sakė režisierė.

Tariu nuoširdžiai ačiū visoms savo kaimynėms, kurios neliko abejingos. Sakau ačiū vyrams, kurie gana aktyviai palaikė mus pasirodymo metu. Tikiuosi, kad kitais metais švęsdami bendruomenės įkūrimo penkerių metų jubiliejų, dalyvausime visi iki vieno Lauko gatvės gyventojai. (Valda Žebelienė)

Nacionalinio parko ir Kranto gatvių gyventojų nuomonės apie Bendruomenės šventę užrašė Bronė Juknevičienė

Šventė pavyko, tik gaila, kad mūsų gatvės žmonių buvo taip mažai. Jei pas kurį atvažiuo vaikai, galėjo ateiti su vaikais. Miestuose gyvenantys pamatytų, ką sugeba tauragniški. O pažiūrėti buvo ko. Gal kai kas galvojo, kad sumanymas nerimtas, todėl nėjo. Tik tada nereikia dejuoti, kad nieko nevyksta, ir sėdėti sudėjus rankas (Liubovė Skliaustienė).

Šventė patiko, galėtų būti ir dažniau. Labai labai patiko rankdarbių paroda, žmonės tikrai turi gražių dalykų. O kai dėl programos, tai vieni jaunesni, turi savų muzikantų, gal kitų ir ne taip gerai buvo, bet miestelio žmonės parodė, kas ką moka. Ir tai labai gerai (Bronė Svarauskienė).

Geras sumanymas bendruomenei turėti savo himną ir emblemą. Norėtųsi šventės ir kitais metais. Svarbiausia, kad žmonės pamatė, kiek daug turi ką kitiems parodyti (Aldona Lekavičienė).

Mieli Bendruomenės nariai,

Miestelio bendruomenė gali būti didelė jėga sprendžiant įvairias problemas. Mūsų miestelio bendruomenės taryba gražiai pradėjo savo veiklą. Sveikiname! Naujausias renginys – gatvių šventė. Gyventojai gausiai ir noriai joje dalyvavo. Visi parodė neblogas programėles. Ypač Lauko gatvės moterų: ir dainingos, ir kūrybingos. O kiek gražių dalykėlių, sukurty darbščių rankų, pamatėme parodėleje! Tokie renginiai suartina žmones, skatina daugiau bendrauti, nes tarp žmonių jaučiamas susvetimėjimas.

Tai šventės. O kaip kasdienybė, kaip mes elgiamės kasdien? Ar mes suprantame, užjaučiame kitą žmogų? Kaip mes gerbiame kaimynų ramybę? Nors bažnyčioje kiekvieną sykį linkime ramybės... Kodėl tik bažnyčioje? Kai kurie bendruomenės nariai visai to nepaiso. Miestelyje gyvena daug garbaus amžiaus žmonių – silpnos sveikatos, išsekusios nervų sistemos. O „stipruoliai“ garsiai groja, linksminasi. Grokite, kas to nesupranta. Grokite, bet tik sau, o ne tiems, kuriems to visai nesinori. Juk tas bumbsejimas be jokios melodijos – kaip plakutuku per galvą. Ne tik dieną, bet netgi ir naktį – pirmą, trečią valandą išgirsi trankią muziką, dainas... O jūs kentėkit, nemiegokit, gerkit vaistus. Mums kas? Mums linksma. Pagaliau reikėtų pagalvoti, kad tranki muzika žaloja jų pačių sveikatą.

Reikėtų pagalvoti ir apie atliekų deginimą kiemuose tarp namų. Dega plastmasė, batai, kitos atliekos, susidaro nuodingos medžiagos, kurios skverbiasi pro langus. Yra pastatyti konteineriai, kodėl nenumesti, juk net mokėti nereikia. O šiukšlės aplink tuos konteinerius, šiukšlės pakelėse, paežerėse... Juk yra elgesio normos, yra policija, yra seniūnas. Galima būtų sudrausminti tokius žmones, nubausti. Žinoma, geriau, kad to neprisireiktų.

Pradėkime galvoti apie pagarbą žmogui, nebūkime abejingi blogiui ir tada galėsime pasakyti, kad mūsų miestelyje gražios ne tik šventės, graži ir kasdienybė.

Pastaba. Straipsnio autorių pavardės žinomos, bet jie nepanoro pasirašyti, manydami, kad mūsų bendruomenė dar netolerantiška kitokiai nuomonei.

EUGENIJOS ŠIMKŪNAITĖS ATMINIMO VYŠNIA AR SEDULA

Kai 1996 metais lydėjome į amžiną poilsio vietą Tauragnų žyvro kalnelin garsiausiąją Lietuvos žolininkę Eugeniją Šimkūnaitę, aš prisiminiau jos prašymą, pasakytą pačiuose Tauragnuose švenčiant 75-erių metų jubiliejų: „Ant mano kapo pasodinkit vyšnią...“ Kilo mintis – tegul tai bus ne šiaip sau, bet E. Šimkūnaitės atminimo vyšnia. Tada paprašiau, kad niekas be manęs jokios vyšnios nesodintų.

Vilniuje paprašiau mūsų kraštiečių Leoną Juozelskį išrinkti ne šiaip sau vyšnią, bet kultūrinės vyšnios sėjinį. Gal išaugo originali vyšnia, kurią bus galima pavadinti E. Šimkūnaitės vardu? Ne pačiu vardu, bet jo santrumpa, pravarde, kaip ją visi šaukdavo Tauragnuose – Giesė. Gal tai bus veislės pradžia? Veislės, kuri bus auginama visose tauragniškių sodybose. Išvyką organizavo tuometinis Vilniaus mokytojų namų direktorius Duanas Timukas ir pavaduotoja Zita Žepnickienė. Apie šią mūsų ekspediciją iš anksto parašė Utenos laikraštis, ir mes žadėtą va-

landą buvome Utenoje. Deja, čia niekas prie mūsų neprisidėjo, bet tauragniška, kaip susitarta, laukė prie kapinių. Pasodino. Klebonas Bronius Šlapelis vyšnią palaimino.

Praėjo 10 metų. Maža vyšnelė išaugo į didelį medį. Ji ėmė normaliai žydėti ir derėti. Kelerius metus man vis nepavyko jos padauginti skiepijimui. Bet štai 2005 metų vasarą aiktelėjau – vyšnia pati pasirūpino savo likimu ir davė atžalą. 2006 metų rudenį važiovome su Jonu Sniegena tos atžalytės išsikasti ir parsivežti į medelį. Joną aš pasirinkau ne šiaip sau. Tai jo tėvas ir visa jų šeima iš Vajelių kaimo labai giminiavosi su Prano Šimkūno šeima Tauragnuose. 1944 metais, kai sudegė Tauragnų vaistinė, žuvo tėvas Pranas Šimkūnas, o motina Olga liko be namų, Emilija Sniegenaitė, pasikinkiusi kumelę, išvažiavo su Eugeniya į Vilnių visam laikui ir buvo jos padėjėja. Atžalą parsivežėme, bet man neramu dėl pačios vyšnios likimo – ji gerokai pašalusi ir užpulta grybinių ligų. Vyšnios Lietuvoje labai kenčia

nuo kokomikozės ir moniliozės. Gal dar iš jos bus tik pradinė medžiaga? Gal dar reikės auginti naujus palikuonis iš sėklų? Paprašiau vyšnią prižiūrinčią gamtos mokytoją Stasę Šinkūnienę šiemet surinkti visus kauliukus.

Fotografas Jonas Danauskas prisimena, kaip 1995 metų rugpjūtį dabar jau atmintina tapusios kelionės metu į Tauragnus su E. Šimkūnaite užsuko į sodybą, kur laukė mažas siurprizas – sedulos uogos. Jos daktarei buvo pažįstamos iš Kazachstano laikų. Ir pavadinimą žinojo tik rusišką – kizilas. Sedula E. Šimkūnaitėi priminė vyšnią. Ir dabar aš apsisprendžiau. Jeigu jau E. Šimkūnaitės atminimo vyšnia taip greit paseno ir pasiligojo – pasodinkime ant jos kapo geltonžiedę sedulą, nes ji į vyšnią labai panaši, ir jai daktarė jautė sentimentų. Ir vėl tai bus jos atminimo sedula, pavadinta ta pačia tauragniškių pravarde – Giesė. Rudeninė vyšnia.

*Antanas Ryliskis,
gamtos mokslų daktaras*

*© laikas teka pro pirštus kaip smiltys,
Nesustabdysi jo, nesulaikysi...*

(©. Baliukonytė)

Sveikiname jubilatus, linkime sveikatos, geros nuotaikos

BALANDŽIO MĖNESĮ

50-metį šventė Stasys Musteikis iš Vyžių;
60-metį – Gintautas Juozas Lisauskas (Maleckažemio k.);
70 metų suėjo Aloyzai Genovaitei Rubinaitei iš Maleckažemio kaimo ir Angelei Danguolei Ivonienei iš Tauragnų;
75-eri – Marijonai Šaltenienei (Tauragnai), Jonui Šimkūnui iš Taurapilio;
80 metų – Genovaitei Sidabrienei, Juozapui Danauskui, Elžbietai Dindienei, Fortūnui Lekavičiui (visi iš Tauragnų);
85-eri suėjo Veronikai Gimbutytei iš Tauragnų.

GEGUŽĖS MĖNESĮ

50-metį šventė Kęstutis Širbinskas (Rūgšteliškio k.), Vida Petrovaitė (Tauragnai);
60 metų suėjo Laimutei Lisauskienei iš Maleckažemio ir Jonui Rožei iš Ryliskių kaimo;
70 metų – Vygantui Varneckui (Tauragnai);
75-eri metai sukako Angelei Vaišnoraitėi iš Antabaltės kaimo, Janinai Šuminienėi iš Šuminių kaimo ir Veronikai Motiejūnienei iš Tauragnų;
85-eri – Onai Talaikytei (Tauragnai);
95-erių metų jubiliejų šventė Adelė Šimkūnaitė (Tauragnai).

BIRŽELIO MĖNESĮ

60-metį šventė Aldona Žadaikienė iš Sirvydžių;
70 metų sukako Elenai Meidutei iš Klykių kaimo ir Antanui Raščiauskui iš Vilkablauzdės;
75-metį šventė Janina Bronislava Ruzgienė (Rukšėnų k.), Petras Bivainis ir Ona Jauniškienė iš Tauragnų;
80-metį šventė Ona Trinkūnienė iš Stučių kaimo.